

ръзъ, съ голѣма чалма, съ руси засукани мустаци. Отпуснатитѣ ржкави на червения джепкенъ се размахваха отъ съдържания рахванъ на жребеца. Въ грамадния коженъ силяхъ стърчеха сребърнитѣ глави на два пищова, жълта колаклия дръжка на ятаганъ и харбия съ сребърна дръжка, а около пояса му бѣха наредени чифтъ голѣми и чифтъ малки сребърни паласки съ мантиени висулки.

Съ лѣвата ржка държеше пушката изправена, а съ дѣсната — юздата на коня.

Току следъ него, изъ завоя, извирахъ турчета и кадънчета съ тояги, а посрѣдъ тѣхъ въоръжени башибозуци заобиколили и караха една голѣмичка група деца, все момчета.

— Комити! Комити каратъ! крещѣха турчетата и налитаха съ тояги и юруци да удрятъ, което имъ попадне отъ конвоираната група.

Башибозуцитѣ, ужъ, подвикваха на турчетата да вървятъ мирно и да не закачатъ комититѣ, но турчетата повече насилваха и даже успѣха да издърпатъ единъ десетгодишенъ комита на страна и му стовариха по малкитѣ плещички нѣколко тояги.

Единъ старъ башибозукъ едва го измъкна отъ ржцетѣ имъ.

— Защо имъ го взе? — обърна се единъ младъ башибозукъ — нека удрятъ децата, сега имъ е падналъ въ ржцетѣ комита.

— Не видишъ ли? Беятъ е на портата, — кивна му стариятъ.

„Комититѣ“ бѣха на брой 18 момчета, отъ които най-голѣмото бѣ на 13 години, а най-малкото — 9. Тѣ бѣха боси, гологлави, съ разчорлени коси, полуголи, съ отпаднали отъ тегло лица съ угасналъ погледъ. Имаха изгледъ на дивачета, изловени въ горитѣ изъ пещеритѣ или пъкъ извадени изъ гробъ. Като посѣгаха къмъ тѣхъ турчетата съ тояги или съ юруци, тѣ не диगाха ржка да се запазятъ, не издаваха даже и какъвъ-да-е звукъ. Тѣ бѣха изгубили, сякашъ, и това едничко оръжие на страдащитѣ — плача. Само когато надъ тѣхъ се размахнѣше тояга или юрукъ, тѣ се привеждаха като за товаръ и се сбиваха вкупъ.

— Комита! Гяуръ! Ще ви изколимъ тая нощъ! крещѣха турчетата.

Щомъ Латифа'а зърна бея още отъ далече, постегна юздата на жребеца и, като се подравни съ кьошка, поздрави и отдаде на бея пехливанско темане.

Тевфикъ бей слѣзна отъ кьошка и вдигна ржка.

— Стойте! — заповѣда той,

Латифа'а спрѣ. Обърна лице къмъ башибозука и даде знакъ да спратъ.